

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Punctum Difficultatis 2. Fundamenta negantium formas substantiales
partiales.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

formarum extenfarum, neque enim ex hoc, aut ullo capite imaginabili potest fieri, quod in hac parte materiæ causet accidentia, ſpectantia ad oculum aut carnem, niſi ponatur aliquid determinativum: impoſſibile enim eſt, quod poſſit ab aliqua cauſa provenire naturaliter, & non liberè, aliquis effectus, hic, diſtinctæ rationis, ab effectu qui producitur, ibi, niſi ponatur aliqua ratio particularis, ratione cujus, hoc competat ipſi hic, & non competat ipſi, ibi.

RESPOND. Quod inchoativè & educitivè diverſitas hæc accidentium, non poſſit referri in ipſam animam rationalem, educuntur enim hæc accidentia, etiam ante inſuſionem animæ rationalis, ab ipſa virtute formatrice factis, & continentur à forma embryonis, radicaliter autem poſſunt referri in ipſam animam rationalem, cui debentur hæc diverſa accidentia, ad quorum etiam educationem, poſtea concurrunt non ſub formalitate, quā indiviſibilis eſt, ſed ſub formalitate, quod ſit principium tam diverſarum operationum, ad quas exercendas, pluribus heterogeneis indiget organis, & ſicut, quamvis illa ſit ſpiritualis, poſſeſt dare rationem vegetati & ſentientis, corporis que completis ita poſſeſt inducere in illa, tam diverſa accidentia.

QUINTA RATIO eſt: Si non darentur formæ partiales ſubſtantiales, tunc manus deberet dici homo; ſicut, quia non dantur formæ partiales in aqua, gutta illius, dicitur aqua.

RESPOND. Ariaga: Non ſemper nomen etiam totius homogenei, tribuitur parti, & ita folio alicujus libri, non tribuitur denominationi libri, guttæ non tribuitur denominationi maris; & ratio à priori eſt, quia ſunt ſæpè nomina, quæ ipſam integram rei ſubſtantiam ſignificant, & talis eſt vox homo, quæ non tribuitur manui. Deinde, quod gutta dicatur aqua, non ex eo provenit, quia caret formâ partiali ſubſtantiali, ſed quia caret formis accidentalibus diverſis, quæ quia competunt homini, plura, quàm manui, ſit, ut manus non poſſit dici homo, poſſit autem dici gutta aqua, aqua. Minus autem illud convincit, quando aliqui urgent, ex eo debere dari formas partiales, quia gravitas & motus deorsùm, non poſſeſt referri in materiam, nec in hominem in formam, quæ eſt ſpiritualis, quia hoc, ſufficiet referre, ſine formis ſubſtantialibus partialibus, in diverſum temperamentum.

Punctum Difficultatis II.

Fundamenta negantium Formas ſubſtantiales partiales.

PRIMUM FUNDAMENTUM eſt. Unius entis, unum eſt eſſe: ergo & una

forma, quia forma eſt, quæ dat eſſe; ergo ulterius, ſi vivens habebit plures formas, non erit unum per ſe.

RESPOND. Communiter unius entis debere eſſe unam formam, ultimo complementem & totalem, nec ulterius ſubordinatam; ſed non eſt neceſſe eſſe unam formam, hoc eſt, cum excluſione etiam formarum incompletarum ſubordinatarum partialium: & ſicut in composito Metaphyſico una eſt forma totalis Metaphyſica, & tamen, cum hoc ſtat, ut ſint plures ſubordinatæ formæ Metaphyſicæ, v. g. viſibilitas admirativitati, admirativitas rationalitati, vegetativum ſenſitivo, ſenſitivum rationali &c. ita etiam in composito Phyſico, nihil erit abſurdum, dari plures formas Phyſicas ſubordinatas, & utrobique ſalva erit ratio unius, ad quod ſolum attendit objectio.

SECUNDUM FUNDAMENTUM eſt. Forma perfectior continet virtualiter imperfectiores, ut tetragonum trigonum, ex ſecondi anima Textu 31. Ergo & anima, quæ eſt Forma nobiliſſima, continebit formas partiales, ergo ſuperflue ponentur.

RESPOND. Sinata ſit idem facere forma perfectior, quod facit imperfectior, ſuperflua eſt forma imperfectior, & ita, quia nata eſt id facere anima rationalis, quod facit ſenſitiva, & in ſuper plus, fruſtranea eſt in homine, forma ſenſitiva diſtincta. Sed non eſt ſuperflua forma imperfectior, ſi perfectior non ſit nata idem facere, quod imperfectior; & ita, non eſt ſuperflua forma caloris igni, nec quantitas animæ. Cum ergo forma totalis non ſit nata idem facere, quod formæ partiales, & cum, illâ abſcedente, maneat hæc, ſit, ut formæ partiales, non ſint ſuperflue.

Quod ſi quæras, quid operentur formæ partiales? ad hoc dici poſſeſt, quod diſponant, ut commodius anima operari poſſit: & quia anima, cum ſit forma perfectior, requirit diſpoſitiones perfectiores, quàm aliæ formæ, præcipuè cum has diſpoſitiones non repugnet eſſe ſubſtantiales, erunt ſubſtantiales, & contra intentum arguentis, probat argumentum excluſionem formarum accidentalium, utpote contentarum in perfectiori.

TERTIUM FUNDAMENTUM. Si darentur formæ ſubſtantiales materiales, anima, v. g. rationalis, non constitueret unum per ſe cum materia, ſed conſtituit: Ergo. Sequela probatur, quod advenit enti in actu, non conſtituit unum per ſe, ut fert commune axioma; ſed anima rationalis adveniret materiæ jam in actu poſitæ. Ergo.

RESPOND. Quod advenit enti in actu ultimo completo & totali, non conſtituit unum per ſe, licet quod advenit enti in actu incompleto, ſubordinato, & perfectibili, poſſit conſtituere unum per ſe.

¶ in 2

IN.

INSTABIS PRIMÒ. Ergò non poterunt naturaliter existere formæ partiales in materia, sine forma totali, utpote perfectibiles, complebiles &c. sicut materia non potest naturaliter existere sine omni forma, quia est complebilis &c.

RESPOND. Pontius, non ideò materiam non posse existere naturaliter sine omni forma, quia est perfectibilis, sed quia semper est sufficienter disposita, ad aliquam formam substantialem, & semper applicatur aliquod agens, ad illam in materia producendam: totum autem ex materia & formis partialibus constitutum, non semper habet dispositiones requisitas ad animam. Deinde dici potest, naturaliter posse existere formas partiales sine anima: quia licet sint perfectibiles, habent tamen rationem actûs Physici substantialis, informantis materiam, hoc autem, quod est informatum actû Physicò substantiali, habet jus existendi in rerum natura: præcipuè cum materia pro sua parte, ita sit Ens complebile, ut in nullo casu possit non esse Ens complebile; jam autem formæ partiales, sunt ens completivum. Sed de hoc etiam infra.

INSTABIS SECUNDÒ ex Johanne à S. Thoma apud Pontium. De natura formæ substantialis est dare esse simpliciter, & de natura Formæ accidentalis est dare esse secundum quid; sed nulla forma substantialis superveniens formæ substantiali, potest dare esse simpliciter; quia dare esse simpliciter, est facere rem extra suas causas, & existentem absque addito. Sed per primam formam accipit materia esse simpliciter, ergò non accipit eam ab anima rationali.

RESPOND. De natura formæ substantialis totalis, est, dare esse simpliciter, hoc est, totale, & ultimò; sed non est de natura formæ substantialis totalis, dare esse simpliciter in aliquo genere, seu parziale. Reliqua supponunt, materiam habere existentiam à forma, quod falsum est.

INSTABIS TERTIÒ. Illa forma subordinata, vel est sufficiens ad dandum esse simpliciter, vel non est sufficiens; si est sufficiens; Ergò est forma totalis & completa: si non est sufficiens; ergò non est forma substantialis.

RESPOND. Si formam subordinatam, velis in hoc sensu non dare esse simpliciter: quia non dat esse ultimò completum substantialiter, verum erit; si autem hoc sensu velis illam non dare esse simpliciter, quia non adfert ullum complementum substantiale, falsum erit.

QUARTUM FUNDAMENTUM est ex Arriaga. Nulla ratio est asserendi, formas partiales esse substantiales; non enim

ideò sunt substantiales, quia antecedunt, & sunt priores formæ; nam quantitas, & dispositiones antecedunt formam, & tamen non sunt substantiales: non item ideò sunt substantiales, quia petunt antè se alias dispositiones; nam etiam potentia accidentales (in sententia admittentium illas) distinctas petunt alias dispositiones, immò omnia accidentia petunt antè se quantitatem, & tamen non sunt substantia: non denique ideò sunt substantiales, quod efficienter producant alia accidentia: quia etiam calor est quid accidentale, licet producat alium calorem.

RESPOND. Esse substantiales, quia sunt radix proprietatum & qualitatum, v.g. forma ossis est radix duritiei, debet ossi; est radix tractivitatis cujusdam, quâ suggerere debitas qualitates, suæ augmentationi & conservationi aptas, possit &c. estque insuper substantialis, quia illâ ablata, non manet jam idem, ubi applicanda est explicatio, quid sit esse substantiale.

INSTAT idem. Quia dispositiones, antecedentes formarum substantialium partialium introductionem, per se ordinantur, & introducuntur à natura, propter formas partiales; sit ut illæ dispositiones non sint substantiales: ergò etiam cum istæ formæ partiales introducuntur à natura propter totalem, non erunt formæ substantiales.

RESPOND. non ideò aliquid non est substantiale, quia per se ordinatur ad aliud: alias materia, quæ per se ordinatur ad formam, non esset substantia; sed ideò aliquid non est substantiale, quia non est prima radix proprietatum; quia illæ adhuc ablato, manet idem de quo alibi &c. jam autem formæ partiales, in quacunque Ly: substantialis legitima explicatione, possunt esse substantiales.

QVINTUM FUNDAMENTUM est. Si sola anima rationalis potest tribuere rationem vegetativi, sensitivi: ergò & se sola potest tribuere rationem corporis: ergò nullæ dantur partiales formæ.

RESPONDET PRIMÒ Mastrius, disparitate esse; quia ratio corporis, est ratio secundum se materialis. At gradus sensitivi & vegetativi, abstrahunt à materiali & immateriali, & fundant rationem communem hominibus, brutis, & plantis, qui ad bruta & plantas contractus efficitur materialis, contractus autem ad homines, efficitur immaterialis.

CONTRA. Quia si abstrahit ratio vegetativi, & sensitivi à materiali: ergò & Angeli possent vegetari, & sentire: siquidem ratio communis sentiendi & vegetandi, potest esse communis materiali & immateriali. Deinde non explicat, quomodo ratio vegetati & sentientis, contracta ad animam, posset effici immaterialis: quomodo item ratio

ratio vegetati & sentientis, abstrahat à materiali & immateriali, non autem ratio corpori. *Hinc aliter*

RESPONDETUR SECUNDO, diffinitatem esse: quia cum ratio vegetativi & sentientis, abscessu animæ intereat, positio ne ponatur, benè inferimus, haberi hoc ab anima: quia autem antè introductionem animæ, datur talis combinatio, talisque formatio, quæ etiam durat post abscessum animæ, benè inferimus, illam non ab anima, sed ab aliis formis, adeoque partialibus, proficisci.

INSTABIS. Possunt dari formæ partiales subordinatæ. Ergò poterunt dari & formæ vegetativæ, sensitivæ, subordinatæ; item possunt dari formæ partiales, quæ dent talem in specie rationem corporis, ossis, carnis, &c. Ergò possunt dari & formæ partiales substantiales, vegetativæ, & sensitivæ, subordinatæ tamen, poteruntque dari & in homine animæ plures subordinatæ.

RESPONDETUR. Inintelligibile esse, quomodo possit dari ratio vegetativi & sentientis, non tamen ultima; intelligibile autem est, quomodo dentur formæ partiales: quia scilicet anima, respectu illius partis, dat effectum, quem in antè non præhabet, pars illa materiæ; nempe rationem animati. Rursus, quia abscedente animâ, non remanet ullum vegetativum, vel sensitivum, vel animatum, rectè inferimus, hæc omnia non haberi à formis aliquibus subordinatis, sed à sola anima: quia autem manet ratio ossis, carnis &c. abscedente animâ, inferre possumus, hæc aliunde, & non ab anima haberi, sed à formis partialibus.

Adferri potest in super ratio, cur anima humana non possit tribuere rationem corpori, ossi, nervo, &c. possit autem tribuere rationem vegetati, sentientis, quæ antequam proponatur.

SUPPONO PRIMO. Gradus superiores identificari inferioribus, sed diversimodè: nam si inferiora sint ejusdem rationis, adeoque materialia, tunc retentâ materialitate, superiora identificantur inferiori: Si autem inferiora non sint ejusdem rationis, tunc continentia in hoc stat, non quòd gradus ille, qui fuit materialis, reddatur spiritualis, ut volebat Mastrius, sed quia hoc, quod est inferius, natum est præstare, ratione suæ excellentiæ, id, quod præstant superiora.

SUPPONO SECUNDO. Quando dividitur substantia in corpoream & incorpoream, tunc anima rationalis revocatur ad membrum, quod est incorporeum: si revocatur ad membrum, quod est incorporeum, non potest esse corporea, nec de se præstare id, quod præstat corpus.

SUPPONO TERTIO. In divisione generis, quod est vivens, quod genus tam corporis, quam incorporeis est debitum, participat de hoc genere anima; est enim incorporea, vivens; quando autem dividitur animatum in vivens vegetativum, & non vegetativum; sensitivum, & non sensitivum; anima rationalis revocatur ad vegetativum, & sensitivum, idque ex vi ordinis ad corpus. *His suppositis*

RATIO est, Cur anima non possit tribuere rationem corpori, ossi, nervi, &c. possit autem tribuere rationem vegetati, & sentientis: quia anima, est inferius participans rationem & vegetativi, & sentientis; adeoque præstare poterit, quod præstat vegetativa & sensitiva: cum autem non participet rationem corporis, non poterit sine formis partialibus dare se solâ esse corporis, adeoque indigebit formis aliis partialibus substantialibus.

Quid de aliis Fundamentis.

SEXTUM FUNDAMENTUM est. Illæ formæ & essent partiales, & non essent: Essent, ut supponitur; non essent, ut probatur: quia essent formæ completæ, quod ipsum probatur. Tum quia quævis illarum, cum sit individua, adeoque in specie infima, debet habere speciem completam. Tum quia formæ lapidis, & formæ v. g. terræ, est forma completa: ergò & illæ partiales erunt completæ, utpotè nobiliores.

RESPOND. In hoc sensu formam partialem esse completam, quia non tribuit solum gradum genericum, sed tribuit speciem ossis, carnis &c. Sed non est in hoc sensu completa: quasi reddat materiam, non ulterius actuabilem, complebilem, animabilem; & quia formæ lapidis positâ, non redditur illa forma ulterius actuabilis, sit ut illa forma, non sit subordinata.

INSTABIS PRIMò. Si essent illæ formæ partiales, haberent se per modum dispositionum, hoc illis non convenit; æquivalent enim formæ totali, totamque materiam occupant, & ex eo ipso, quòd sint substantiales, sunt quod quid rei, quomodo ergò sunt, per modum dispositionis.

RESPOND. Quamvis æquivalent illæ formæ partiales, totali, in hoc sensu, quia ita nullam relinquunt partem corporis non informatam, sicut & forma totalis, non tamen æquivalent totali, ut excludant actualitatem ab alia forma, secum nata stare, dantque quod quid, sed non ultimum.

Quando autem ex eo aliqui urgent, non dari formas subordinatas: quia non dantur materiæ subordinatæ, id etiam non convincit: quia in materia non est ratio, cur hæc

tm 3

potius

potius pars, quàm illa, subordinetur, immò si daretur aliqua subordinata: illa non censetur esse subiectum primum; quia supponeret aliud ante se, nempe subordinans subiectum, unde illud potius esset subiectum primum, atque adeò materia; jam autem potest esse ratio, cur forma ossis subordinetur formæ animæ; cum etiam positò, quòd illæ formæ sint accidentales, subordinatio tamen est illis tribuenda, eò quòd ordinentur ad bonum animæ, cumque; definitivè, forma non sit actus primus, poterit benè, antè se supponere aliam.

INSTABIS SECUNDÒ. Non potest salvari partialitas istarum formarum, per hoc, quòd subordinentur totali formæ, quia subordinari non possunt: quod ipsum probatur. Ex scientia subalternata & subalternante, non potest fieri unum per se; ex fine item ultimato, & non ultimato, ex causâ principali & instrumentali: ergò nec ex forma subordinata, & subordinante.

RESPOND. Immeritò supponere objectionem, quòd ex formis partialibus, & totali fiat unum per se, sed sit unum per se ex materia & forma partiali, quia est actus & potentia ejusdem prædicamenti, sit item unum per se ex materia & forma totali; sed falsum est, quòd existis duobus actibus, inter se comparatis, fiat unum per se, si non ponatur, istas formas partiales informari à totali, quomodo enim coalesceret ex illis unum per se, si una non esset per modum recipientis, alia per modum recepti: si autem ponatur informari formam partialem à totali, posset dici fieri ex illis unum per se, disparitasq; dari poterit, quia ea, quæ antecedens continet, non comparantur inter se, sicut ordinata ad se, in genere receptivi, & receptibilis. Ita autem ordinantur inter se formæ partiales, & totales. Denique supponitur hic falsa Major, non potest esse subordinatum, ex quo, non sit unum per se.

INSTABIS TERTIÒ. Formæ illæ partiales & subordinatæ, non pereunt pereunte, v. g. anima bovis: ergò non sunt subordinatæ; nam pereuntibus subordinantibus pereunt subordinatæ, v. g. pereunte scientiâ subordinante, perit subordinata.

RESPOND. Falsum esse, universaliter loquendo, pereunte subordinante perire subordinatum: certè enim equus subordinat sibi frænum, quod non perit, pereunte equite. De scientia alia res est: quia si impossibilis esset scientia subalternans, hoc ipso etiam substantia subalternatæ impossibilis esset. Nam eadem est substantialiter scientia subalternans & subalternata, sed tantum accidentali conditione, quæ superadditur subalternatæ, differt: jam verò alia est substantia formæ totalis, alia substantia formæ partialis: hinc pereunte totali formâ, non erit necesse perire partialem.

SEPTIMUM Fundamentum est ex auctoritate Aristotelis.

PRIMUS LOCUS est ex 7. Mataph: Tex. 35. & 2. de Gener. animal. c. 1. ubi docet, carnem mortuam & vivam æquivocè esse carnem, perinde ac si ligneares, lapidea facta sit. Ergò apparet, superaddi illis formam cadavericam, nec eandem formam carnis manere.

RESPOND. Inprimis retorquendo argumentum in adversarios, per quos, quia caro non aliud est, nisi materia, & talia accidentia, quomodo illic æquivocè est caro? In forma autem respondetur communiter, carnem & reliqua organa, dupliciter spectari posse, vel ut sunt entia quædam, in hac determinate specie constituta, v. g. in specie ossis, pupillæ &c. vel certe ut sunt instrumenta, & organa animæ, sic sumpta in absentia animæ, sunt non nisi æquivocè talia, nullamque per se operationem exercere possunt.

SECUNDUS LOCUS EST ex 2. de Anima cap. 1. tex. 10. ubi ait, organicum corpus non præsupponi ab anima, sed fieri: si autem sit ab anima corpus organicum, quorum erunt formæ partiales superaddendæ?

RESPOND. Retorquendo argumentum in eos, qui organisationem à materia & accidentibus desumunt. Directè dici potest, corpus organicum, secundum quod est instrumentum, exercereque proximè & complete natum est operationes, non præsupponi, sed fieri ab anima, quamvis præsupponatur in ratione Entis dispositi &c.

TERTIUS LOCUS EST ex 5. Physic: Tex. 8. ubi ait: Quidquid movetur, est quod generatur, non est; cuius loci est iste sensus, illud quod movetur, est compositum substantiale, quod autem generatur, nondum est compositum, sed fit; cum ergò accessu formæ substantialis totalis moveatur illud, quod præsupponebatur compositum ex materia & forma substantiali partiali: ergò apparet, quòd illud non fuerit compositum substantiale.

RESPOND. Mastrius, accessu formæ substantialis totalis, moveri compositum illud ex materia & forma substantiali, adeoque illud non fuit totum ultimò completum; consequenter asserit, subiectū generationis carere esse completo & totali substantiali, sed potest habere esse partiale substantiale.

Aliter explicat Pontius. Quidquid movetur & non movetur motu generationis, debet esse ita independens ab illis motibus, ut non recipiat aliquod esse simpliciter per illos motus, hoc est formam substantialem, quæ sola dat esse simpliciter; quod verò movetur motu generationis, debet non esse, hoc est, debet carere illo esse, seu illâ formâ substantiali,

tiali, quæ per generationem acquiritur : quod verificatur etiam, positis formis partialibus, quia in generatione, positis illis, acquiritur forma substantialis.

Denique dici potest, hunc locum verificari in primis de formis partialibus : sensus enim illius est, quod movetur, jam est completum; quod autem generatur, acquirit complementum per formam; quod acquiritur etiam suo modo per formam partialem, quæ de novo producit, & non erat, quod etiam verificatur de forma totali: quia & illa in generatione non est, sed fit de novo.

QUARTUS LOCUS est ex 2. Phys: ubi definitur forma naturalis, quod sit principium motus & quietis. Formæ partiales non sunt principium motus & quietis: Ergo non sunt substantiales.

RESPOND. Negando, formas partiales non esse principium motus & quietis, si non progressivi, saltem alterativi & conservativi sui, contra alias dispositiones.

QUINTUS LOCUS est ex 1. de Generatio. c. 3. ubi inquit Philoso. unius corruptio est generatio alterius, quod falsum esset, si post abscissum animæ manerent formæ partiales, & non generaretur forma cadaveræ.

RESPOND. Sufficit, ut mediata sit generatio alterius. Deinde dici potest, corruptionem positivi, esse generationem negativi, sed non est necesse, esse semper generationem, non nisi positivi, quod videtur; docuisse ipse Aristoteles 1. de Gener. Tex. 21. Generatio, inquit, Entis, est corruptio non entis: corruptio autem entis, generatio non entis. Potest & aliter hic locus explicari. In omni corruptione inanimati, debet esse alicujus generatio, aliâ maneret materia sine forma substantiali: non enim haberet priorem formam, ut supponitur, quia jam corrumpitur, non etiam succedaneam, quia hæc negatur: in corruptione autem animati, licet interdum sit propria productio, interdum tamen est non nisi impropria, & liberaliter accepta, seu generatio æquivalens, quæ generatio æquivalens in hoc stabit, quod illæ formæ partiales, remanentes post abscissum animæ, incipiunt novum gerere munus, & denominationem planè talem, qualem adfert forma de novo genita. Porro hoc munus, quod incipiunt gerere de novo formæ illæ partiales, per hoc exercetur, quia scilicet per accidens induunt rationem formarum totalium, compositumque illud ex materia & formis partialibus, incipit se habere, tanquam hoc demonstrabile, & hoc aliquid: non enim tunc jam dicitur caro hominis, os hominis, nisi ampliative; sed dicitur os, caro, sicut dicitur lignum, lapis; Porro etiam

ad adventum formæ totalis, seu animæ, est etiam corruptio totius, non propria, sed æquivalens: quia scilicet illæ, quæ præfuerunt formæ partiales, habebantque rationem totius, incipiunt gerere munus non nisi formarum partialium. Exemplificari hoc potest in numeris, sit numerus quaternarius, addatur ei unitas, post additionem unitatis, jam quaternarius ille numerus, qui antea totum numerum erat, additâ sibi unitate, incipit gerere munus partis: quinque enim, est ad sex, pars, si autem dematur illi unitas, incipit habere vicem totius: ita planè formæ partiales, additâ animâ, incipiunt habere rationem partialium; demptâ, rationem totalium, præter titulos totalitatis, supra explicatos, stantes in hoc, quia totalis, dum est, non reddit ulterius actuabile subjectum, secus partialis. Hinc ulterius salvari potest illud axioma: natura nunquam intendens malum, operatur: nam in corruptione inanimatorum, vel animatorum, per combustionem, v.g. inducitur nova forma, in corruptione autem animatorum, per naturalem deficientiam, vel interitum subitaneum: non intendit natura malum per se, sed per accidens, quoad usque scilicet, non inducantur novæ, ad novam formam, dispositiones; interim autem sequitur bonum, nempe, quod partiales formæ incipiunt gerere vices totalium.

SEXTUS LOCUS est ex 1. de Gener. tex. 23. quod generatio sit mutatio totius in totum, nullò sensibili manente eodem, maneret autem idem sensibile, si manerent formæ partiales, eæque substantiales eadem.

RESPOND. argumentum, si, ut sonat, accipiat, probabit multum: quia probabit, non manere etiam easdem formas partiales accidentales; accidentibus enim vel maxime convenit esse sensibilia. Sufficiet itaque, quod non maneat idem subjectum denominationis; quia post abscissum animæ, illud compositum vocatur inanimatum, cum antea fuerit animatum, nec vocatur jam idem subjectum Petrus, nisi ampliative, cum antea fuerit formaliter Petrus. Deinde, admissis formis partialibus, fit mutatio totius in totum; quia scilicet illæ formæ, quæ per accidens habebant rationem totius, incipiunt habere rationem partis in generatione, & inductione formæ totalis.

Ad solvendas alias objectiones.

NOTO PRIMò: Tenere Pontium, quod forma substantialis incompleta ipsamet informetur à forma totali, ad eum modum, quò quantitas informatur aliis formis accidentalibus, ut potè quas recipit: & licet anima

non possit animari aliâ animâ, nec forma informari aliâ formâ, id verum est, de informari in eodem genere, sed non de informari in diverso genere; nam informari in eodem genere, merè otiosum esset, cum id habeatur ab una forma, quod alteri v. g. est albedo, non potest etiam sibi esse, nisi albedo: id autem quod adfert forma diversa, non confert præhabita forma. Sed potest etiam dici, quod à forma totali, non informetur forma partialis, sed quod immediatè recipiatur in ipsâ materia, licet talibus dispositionibus præinformata: & sicut dulcedo non recipitur in albedine, quamvis penetrent sese, quia non est subiectum aptum; ita quamvis forma totalis penetret partialem, non recipitur in partiali.

NOTO SECUNDO. Formas partiales in quantum gerunt vicem dispositionum, tenere se ex parte materiæ, in quantum autem sunt constitutivæ, talis in specie compositi partialis, esse illas formas, & educuntur de potentia materiæ, quam informabunt.

NOTO TERTIO. Unamquamque formam partialem, in se spectatam, homogeneam esse: sed comparatam ad aliam, esse formam heterogeneam. Rursus unamquamque formam partialem, in se spectatam, totalem esse, in eo sensu: quia eam partem materiæ, quam informat, totam informat; sed non vocari totalem, quasi non relinquat alteri formæ, in eadem materiæ parte, unâ secum locum, & quasi habeat jus in hoc composito, ad informandas etiam reliquas partes.

Punctum Difficultatis III.

Proponitur tenenda sententia.

DICENDUM EST. Probabilius esse formas partiales non dari.

PROBATUR PRIMO. Quia nulla est illarum necessitas ut patuit solutione objectionum.

PROBATUR SECUNDO. Possibile est esse corpus organicum, sine solis formis partialibus substantialibus, si sola materia habeat ea accidentia, non ad exigentiam formarum substantialium partialium, sed ad exigentiam nonnisi ipsius animæ; nec est ullum fundamentum hæc accidentia dari, ad exigentiam nonnisi formarum substantialium partialium; Ergo non dantur formæ partiales. *Qui ipse medius terminus sic aliter proponitur.* Ponamus in Petro formam substantialem ossis, carnis, esse annihilatam, & mansisse omnia accidentia ossis, nervi, sanguinis. Vel certè ponamus, non concurrisse DEUM, ad

productionem harum formarum substantialium partialium, sed solum ad productionem formarum accidentalium; vel manet tunc corpus organicum, vel non manet: si manet, ergo otiosæ sunt istæ formæ partiales substantiales, nam sufficienter materia aptatur his accidentibus; formæ, si non manet corpus organicum, cur non? dices, quia desunt formæ substantiales partiales? de his ipsis quæro, ad quid necessaria? cur ad organisationem non sufficient formæ accidentales nonnisi.

RESPONDERI potest retorquendo argumentum. Possibile est organisationem hanc non referri in homine, v. g. in ipsam existentiam animæ rationalis, sed in formas substantiales partiales, nec est fundamentum, quod de facto non referantur. Ergo dabuntur formæ partiales.

CONTRA. Tu affirmas dari formas partiales substantiales, ego nego, tibi ergo incumbit onus probandæ necessitatis. Deinde, pro nobis stat principium, non sunt multiplicanda entia sine necessitate, adeoque nec ponendæ tot formæ substantiales; & tu necessitatem illarum non ostendis.

PROBATUR TERTIO. Tum quia hæc forma carnis substantialis, ut tu dicis, potest esse forma subordinata animæ rationali, potestque esse per modum dispositionis ad illam, ergo idem poterit facere & anima totalis, dicamque animam illam independentem ab unione alijs, esse formam totalem, sed non in circumstantia unionis alijs formæ. Tum quia possibilis est perfectior anima rationalis, & specie distincta, ab ea, quæ modò datur, cur ergo tali animæ, nostra anima, non erit per modum dispositionis ordinata, saltem pro alio rerum ordine? Tum quia una specie anima rationalis, dicitur exigentiam tot diversarum, & heterogenearum formarum partialium substantialium, ergo dicere poterit una specie anima rationalis, etiam existentiam, tam diversarum dispositionum, si ne ulla specifica multiplicitate,

Sed præter adlata superius & expensa.

OBJICITUR PRIMO. Diversitas accidentium arguit exigentiam, & radicem istius diversitatis, quæ radix, est forma substantialis: Sed in composito humano, est diversitas accidentium: ergo illa arguit diversam exigentiam & radicem istius diversitatis, hoc est, diversam formam substantialem; sed non arguit diversitatem formarum substantialium totalium, ergo arguet diversitatem formarum substantialium partialium.

RESPOND. Diversitatem accidentium arguere diversitatem formarum substantialium,